

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **Z. K.**, zastoupeného Mgr. Viktorem Klímou, advokátem se sídlem Melantrichova 477/20, Praha 1, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí Zastupitelstva hlavního města Prahy o námitkách žalobce proti změně Z-1415/07 Územního plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy, zahrnutém do Opatření obecné povahy hlavního města Prahy č. 38/2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 7. 2015, č. j. 11 A 93/2014 – 74,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 7. 2015, č. j. 11 A 93/2014 – 74, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce učinil dne 11. 6. 2014 k Městskému soudu v Praze podání, které označil jako žalobu podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), proti v záhlaví specifikovanému rozhodnutí žalovaného o námitkách žalobce. Poukázal na skutečnost, že napadené rozhodnutí bylo vydáno poté, co předchozí rozhodnutí o jeho námitkách zrušil Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 31. 5. 2013, č. j. 3 A 1/2010 - 94. Žalobce uvedl, že vlastní 48 pozemků zapsaných na listu vlastnictví č. 131, vše v katastrálním území Křeslice, z nichž některé byly dotčeny shora označenou změnou územního plánu, již byla vymezena veřejně prospěšná stavba a vyhlášena retenční nádrž a dešťová usazovací nádrž jako veřejně prospěšná stavba. Namítal, že žalovaný

v návaznosti na zrušující rozsudek sice zdánlivě podrobněji odůvodnil svá jednotlivá zamítavá rozhodnutí o dílčích námitkách, podle jeho přesvědčení jsou však jak rozhodnutí o námitkách, tak i změna Z-1415/07 nezákonná.

[2] Rozsudkem ze dne 18. 9. 2014, č. j. 11 A 93/2014 - 32, Městský soud v Praze zrušil opatření obecné povahy hlavního města Prahy č. 38/2014 v části změny Z-1415/07 Územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy. Toto rozhodnutí následně Nejvyšší správní soud zrušil rozsudkem ze dne 15. 4. 2015, č. j. 1 As 167/2014 - 64, a to pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti.

II. Právní názor městského soudu

[3] V záhlaví specifikovaným rozsudkem Městský soud v Praze zamítl žalobu jako nedůvodnou. Neztotožnil se s namítanou nepřezkoumatelností rozhodnutí o námitkách pro nedostatek důvodů, podle soudu se žalovaný zabýval jednotlivými námitkami a správně aplikoval platnou právní úpravu. Zdůraznil, že odlišný názor žalobce ke skutkovým či právním okolnostem sám o sobě nečiní závěry správních orgánů nezákonnými či nesprávnými a nelze vycházet z žalobního tvrzení, že pokud byly námitky řádně podány, znamená to automaticky nutnost jim vyhovět. Dále soud shrnul způsob, jakým se žalovaný vypořádal s jednotlivými námitkami k návrhu změny Z-1415/07. Podle soudu se žalovaný vlastního posouzení důvodnosti námitek věnoval stručně a srozumitelně a z odůvodnění je patrné, proč nebylo možné námitkám žalobce vyhovět. Tyto úvahy soud označil za dostatečné, logické, s oporou v konkrétních zjištěných a náležitě popsanych údajích.

III. Obsah kasační stížnosti

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost, jejíž důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Nesouhlasí s posouzením věci městským soudem, který dospěl k závěru, že námitky stěžovatele nejsou důvodné navzdory jeho předchozímu názoru uvedenému v rozsudku ze dne 18. 9. 2014. Stěžovatel nadále na těchto námitkách trvá a jak rozhodnutí o námitkách, tak samotné opatření obecné povahy považuje za nezákonné. Odkazuje na svá předchozí podání jak v řízení před městským soudem, tak v řízení o kasační stížnosti.

[6] Za jeden z důvodů nezákonnosti rozhodnutí o námitkách i opatření obecné povahy v části změny považuje způsob, jakým se žalovaný v rozhodnutí o námitkách vypořádal s jeho námitkou, v níž nesouhlasil se zapsáním svého pozemku p. č. 482/1 v k. ú. Křeslice do seznamu ploch veřejně prospěšné stavby a namítal, že tento pozemek není v zakresleném území veřejně prospěšné stavby a žádal o opravu této chyby. V rozhodnutí o námitkách je však uvedeno, že se nejedná o chybu, předmětný pozemek není zakreslen pro nepřesnost kresby, zásah do pozemku je přibližně 3 m² a fakticky tak veřejně prospěšná stavba nemá vliv na předmětný pozemek stěžovatele. Toto vnitřně rozporné

tvrzení je problematické, jednak je nesmyslné v takovém případě předmětný pozemek mezi veřejně prospěšné stavby zahrnovat, jednak proto, že údaj o zásahu veřejně prospěšné stavby na předmětný pozemek v rozsahu 3m² není ve výrokové části nikde uveden a pro „nepřesnost kresby“ jej nelze rozpoznat ani z grafické části. Stěžovatel si tak nemůže být jist, v jakém rozsahu ani na jakém konkrétním místě zasáhne případná realizace stavby jeho pozemek, který se stane v celém rozsahu neprodejným. Ve vztahu k požadavkům na odůvodnění rozhodnutí o námitkách stěžovatel odkazuje na judikaturu a na § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řádu. V odůvodnění rozhodnutí o námitkách však důvody vedoucí k zahrnutí předmětného pozemku do ploch veřejně prospěšné stavby absentují.

[7] Další důvod nezákonnosti rozhodnutí o námitkách stěžovatel spatřuje ve způsobu zdůvodnění veřejně prospěšné stavby. Z rozhodnutí nelze zjistit důvody, které vedly k závěru o nezbytnosti dokončit rozestavěnou stavbu retenční nádrže v režimu veřejně prospěšné stavby. Žádná ze staveb k zachycení dešťových vod v okolních městských částech nebyla prohlášena veřejně prospěšnou stavbou. Podle sdělení Odboru životního prostředí ÚMČ Prahy 11 ze dne 7. 5. 2009 žalovaný ještě v roce 2009 reálně zvažoval odstranění této desítky let rozestavěné stavby. Stěžovatel zdůrazňuje, že po dobu, kdy vlastní pozemky v k. ú. Křeslice, nikdy nedošlo k záplavám, potok Dobrá voda neexistuje, a není tak nutná ochrana před jeho povodňovou vlnou.

[8] Stěžovatel dále nesouhlasí se způsobem, jakým byly modifikovány a zkráceny jeho námitky ze dne 11. 1. 2010, přičemž část námítky č. 7 vůbec nebyla věcně vypořádána. Řádně nebyla vypořádána ani námitka č. 9 týkající se nemožnosti provozu nezakouladované rozestavěné stavby, k níž žalovaný pouze uvedl, že je již používána.

[9] Zdůrazňuje, že nesrozumitelnost, pro kterou Nejvyšší správní soud zrušil předchozí rozsudek, nespočívala v závěru o důvodnosti námitek stěžovatele, ale v nesourodém vymezení předmětu řízení. Změna názoru městského soudu ohledně důvodnosti námitek není v odůvodnění rozsudku městského soudu ničím podložena ani odůvodněna. Podle stěžovatele taková diametrální změna právního názoru vycházející z totožných skutkových okolností bez jakéhokoli vysvětlení je v právním státě nepřipustná. Rozhodnutí městského soudu proto považuje za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

[10] Podle stěžovatele městský soud opětovně smísil řízení o žalobě s řízením o návrhu na zrušení opatření obecné povahy. Cituje v této souvislosti část rozsudku, v níž soud uvedl, že ověřoval, zda je žalobce aktivně legitimován v řízení o zrušení opatření obecné povahy.

[11] Rozsudek je nepřezkoumatelný rovněž z důvodu nesprávného vymezení předmětu řízení soudem. Ač stěžovatel chybně označil své podání ze dne 11. 6. 2014 jako žalobu podle § 65 s. ř. s., věcně brojil nejen proti rozhodnutí o námitkách, ale především vůči opatření obecné povahy hlavního města Prahy č. 38/2014 v části změny Z-1415/07, a to právě skrze rozhodnutí o námitkách. Materiálně se proto jednalo o návrh na zrušení části opatření obecné povahy podle § 101a s. ř. s. Bylo proto povinností soudu, aby odstranil nejasnosti stěžovatelova podání výzvou podle § 37 odst. 5 s. ř. s.

[12] Podle stěžovatele by důvody pro zrušení rozsudku městského soudu byly dány i v případě, že by podání vyhodnotil jako žalobu podle § 65 s. ř. s. Podle judikatury dochází k dotčení na právech vlastníků oprávněných podat námitky až územním plánem, věcné projednání žaloby by proto nebylo možné pro nedostatek podmínek řízení. Meritorní projednání věci je tak další vadou v řízení před městským soudem.

[13] Závěrem namítá, že městský soud pochybil, jestliže se stěžovatele opětovně nedotázal, zda souhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s. za situace, kdy nebyl v rozhodných otázkách plně vázán. V této souvislosti odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 Afs 112/2008 - 129.

IV. Vyjádření žalovaného a replika stěžovatele

[14] Žalovaný ve vyjádření sděluje, že své názory uvedl již ve vyjádření k žalobě a ke kasační stížnosti proti předchozímu rozsudku městského soudu. Kasační stížnost proti v záhlaví označenému rozsudku jde nad rámec zákona (§ 103 odst. 1 s. ř. s.), stěžovatel neuvádí konkrétní důvody, pro něž lze kasační stížnost podat.

[15] Stěžovatel v replice nesouhlasí s názorem žalovaného, kasační stížnost považuje za přípustnou. Zdůrazňuje důvody, pro které Nejvyšší správní soud zrušil předchozí rozsudek městského soudu, aniž by vyslovil závazný právní názor k meritu věci.

V. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] K přípustnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud uvádí, že podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, „*jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.*“ Ze zákazu opakované kasační stížnosti však judikatura dovodila výjimky pro případy, kdy Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí soudu pro procesní pochybení, nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně pro nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 3. 2011, sp. zn. 1 As 79/2009 [2365/2011 Sb. NSS]).

[17] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud zrušil rozsudkem ze dne 15. 4. 2015, č. j. 1 As 167/2014 - 64, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 9. 2014, č. j. 11 A 93/2014 - 32, pro nepřezkoumatelnost, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení, nevyslovil Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku závazný právní názor k řešení otázky z hlediska hmotného práva. Proto nepřichází v úvahu odmítnutí nyní projednávané kasační stížnosti z důvodu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., neboť to by znamenalo nepřipustné odmítnutí věcného přezkumu soudního rozhodnutí z hlediska hmotného práva.

[18] Kasační stížnost je tedy přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[19] Kasační stížnost je důvodná.

[20] Nejprve se musel soud zabývat námitkou tvrzené nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu; která podle stěžovatele tkví ve změně právního názoru za totožných skutkových okolností, dále v opětovném smísení řízení o žalobě s řízením o návrhu na zrušení opatření obecné povahy a dále v nesprávném vymezení předmětu řízení soudem.

[21] Teprve pokud by soud výtce nepřezkoumatelnosti nepřisvědčil, mohl by zkoumat námitky směřující do právního posouzení věci samé, neboť pouze v případě přezkoumatelného rozhodnutí je zpravidla možno hodnotit i jeho zákonnost. Nepřezkoumatelnost je vadou natolik závažnou, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat ex officio, tedy i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.).

[22] Přezkoumatelné rozhodnutí je rozhodnutí srozumitelné, s dostatkem důvodů podporujících výrok rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS), nebo pokud zcela opomněl vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 – 58, rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74).

[23] Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti; z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto; která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek); jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním; která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS).

[24] S ohledem na výše uvedené kasační soud posoudil napadený rozsudek a dospěl k závěru, že jeho odůvodnění požadavkům přezkoumatelnosti neodpovídá. Napadený rozsudek trpí nedostatky, které jej činí nepřezkoumatelným ve smyslu výše uvedené judikatury.

[25] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že v předchozím rozhodnutí zavázal městský soud, aby si ujasnil, co je předmětem přezkumu a následně vedl řízení řádně a jednotně.

[26] Městský soud následně, aniž dal možnost účastníkům řízení se k této otázce vyjádřit či sám uvedl, proč to podle něj nebylo třeba, v dalším řízení vycházel z toho, že se stěžovatel žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného o námitkách ke změně č. Z-1415/07. Následně ovšem v rozhodnutí uvedl, že „*napadené usnesení Zastupitelstva hlavního města Prahy č. 38/2014 skutečně představuje opatření obecné povahy, které bylo zákonem předepsaným způsobem vydáno i publikováno. Zcela v souladu s požadavky zákona (ustanovení § 101a odst. 1 soudního řádu správního) je též závěrečný návrh, kterým se žalobci domáhají zrušení konkrétně vymezené části územního plánu a části změny č. Z-1415/07.*“ Následně uvedl, že ověřoval, zda je „*žalobce v řízení o zrušení opatření obecné povahy aktivně legitimován. Tato podmínka je splněna, pokud žalobce tvrdí, že opatření obecné povahy jsou dotčena jemu náležející subjektivní práva.*“ K tomuto městský soud uvedl, že ověřil, že žalobce je vlastníkem nemovitostí dotčených napadenou změnou územního plánu a současně namítá, že v důsledku jejího vydání došlo k zásahu do jeho práv. Soud konstatoval splnění podmínky aktivní legitimace a uvedl, že posouzení důvodnosti jeho tvrzení mohlo být předmětem meritorního posouzení věci.

[27] I přes tento závěr však soud následně nelogicky obsáhle argumentuje výkladem pojmu „dotčenost“ a otázkou, zda byl žalobce oprávněn k podání námitek k návrhu územního plánu, aby následně opětovně uvedl, že neshledal nic, co by zpochybňovalo jeho aktivní legitimaci či nenaplnění podmínek řízení.

[28] Následně s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2010, č. j. 2 Ao 5/2010 - 24, uvádí, že rozhodnutí o námitkách je z materiálního hlediska samostatným právním rozhodnutím, jehož přezkum není *a priori* vyloučen. Dále cituje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2009, č. j. 2 Ao 2/2008 - 62, v němž soud mimo jiné zdůraznil, že je vždy nutno zkoumat, zda k dotčení práv osoby, která uplatnila námitku, došlo již samotným rozhodnutím o námitkách nebo až následně schváleným územním plánem. V posledně zmiňovaném případě by soudní ochrana byla na principu subsidiarity poskytnuta až proti konečnému správnímu aktu.

[29] Poté městský soud zopakoval závěr o splnění procesních podmínek řízení a uvedl, že mohl přistoupit k přezkumu rozhodnutí o žalobě, tj. otázce odůvodnění rozhodnutí o námitkách.

[30] Takto rekapitulovanou část odůvodnění Nejvyšší správní soud hodnotí jako nepřezkoumatelnou jak pro nesrozumitelnost, tak pro nedostatek důvodů. Městský soud své hodnocení omezil na nenavazující citace judikatury správních soudů a právních předpisů, aniž by z nich vyvozoval své vlastní konkrétní a skutkovými okolnostmi odůvodněné závěry v posuzované věci. Nedostatky vytýkané v předchozím rozsudku neodstranil. Přestože z městským soudem citovaných rozhodnutí Nejvyššího správního soudu plyne, že judikatura odepřela možnost samostatně žalovat rozhodnutí o námitkách v případě, že dotčená osoba může podat návrh na zrušení opatření obecné povahy, soud vůbec neodůvodnil, proč má v nyní posuzované věci za to, že se o takový případ nejedná.

[31] Ač Nejvyšší správní soud shledal rozsudek městského soudu nepřezkoumatelným, považuje za možné posoudit namítanou procesní vadu, spočívající v absenci dotazu

městského soudu, zda účastníci souhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s.

[32] Městský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení výslovně na výzvu soudu nepožádal o nařízení ústního jednání, vyjádřili tím svůj souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání. Městský soud proto postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. a ve věci rozhodl, aniž by ústní jednání nařizoval.

[33] Nejvyšší správní soud k tomuto ze spisu ověřil, že souhlas s rozhodnutím věci bez jednání byl udělen účastníky před vydáním prvního rozhodnutí, které následně Nejvyšší správní soud zrušil.

[34] K otázce existuje již konstantní judikatura jak správních soudů, tak soudu Ústavního, který ji nejprve posuzoval ve nálezu ze dne 19. 6. 2008, sp. zn. IV. ÚS 3114/07 (N 113/49 SbNU 621), v němž mj. konstatoval: „*K základním zásadám řádného a ústavního pořádku republiky, odpovídajícím výkonu spravedlnosti a zejména také ústavně zaručeným podmínkám práva na soudní ochranu (hlava pátá čl. 36 a násl. Listiny základních práv a svobod), náleží - nikoli v poslední řadě - také veřejnost soudních jednání (čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod) a právo účastníka soudního řízení se jej s příslušnými procesními právy zúčastnit (...). Z pohledu práva jednoduchého relevantního pro její ústavněprávní posouzení dopadají na předmětnou věc zejména ustanovení § 49 odst. 1, § 51, § 76 a § 110 odst. 3 s. ř. s. Z nich (kromě dalšího) vyplývá, že k projednání věci samé nařídí předseda senátu jednání, k němuž předvolá účastníky. Uvedený imperativ adresovaný soudu platí potud, pokud nejsou splněny podmínky výluky z této povinnosti v nich taxativně obsažené. Pro tento způsob legislativně technického zakotvení třeba a contrario (bezvýhradně) vyvozovat, že případy v nich neuvedené pod aspektem ústavně zaručeného základního práva na soudní ochranu non lege artis provedený extenzivním výkladem podřadit nelze.“ Po vzoru Ústavního soudu rozhodl v obdobné situaci rovněž Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 26. 6. 2009, č. j. 9 Afs 92/2008 - 110.*

[35] Od okolností, posuzovaných v citovaném nálezu, ovšem Ústavní soud posléze jednoznačně odlišil případy, kdy Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku beze zbytku vyřeší rozhodnou právní otázku a v důsledku vázanosti krajského soudu vysloveným právním názorem mu Nejvyšší správní soud v podstatě žádný prostor k vlastnímu uvážení v novém řízení neponechá; v takovém řízení nebude nutné vyžadovat, aby městský soud vyzýval účastníky řízení k vyjádření souhlasu s rozhodnutím věci bez jednání podle § 51 s. ř. s. (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. IV. ÚS 786/08, nebo ze dne 24. 6. 2009, sp. zn. I. ÚS 1632/08, a ze dne 23. 6. 2009, sp. zn. II. ÚS 1634/08).

[36] Z dosavadní judikatury Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu k této otázce tedy vyplývá, že je třeba rozlišovat dvě situace, kdy krajský soud rozhoduje bez jednání ve věci znovu po té, co bylo jeho předcházející rozhodnutí zrušeno Nejvyšším správním soudem. Prvním případem je situace, kdy i po zrušení prvního rozhodnutí krajského soudu Nejvyšším správním soudem zůstává výsledek sporu stále otevřený a krajský soud je povinen podle závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu

zabývat se dále určitými pro věc rozhodnými otázkami, které dosud nebyly ani Nejvyšším správním soudem plně vyřešeny. Ve druhém případě již byla naopak rozhodná otázka beze zbytku posouzena Nejvyšším správním soudem a krajskému soudu po zrušení jeho původního rozsudku v dalším řízení nezbyvá žádný prostor pro vlastní uvážení. V obou případech je opominutí krajského soudu nařít ve věci znovu jednání, pokud nebyl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. účastníky řízení udělen souhlas k rozhodnutí bez jednání, procesní vadou, konkrétně porušením § 49 odst. 1 s. ř. s. V prvním případě však taková vada zakládá porušení ústavních práv žalobce a je zároveň vadou řízení před soudem, která mohla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], ve druhém případě tomu tak není, neboť i kdyby ve věci bylo nařízeno jednání, nemohl by krajský soud rozhodnout jinak, než je předurčeno závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 Afs 112/2008 - 129, nebo ze dne 28. 4. 2011, č. j. 7 As 25/2011 - 82).

[37] Nyní posuzovaná věc patří zcela nepochybně do první skupiny případů, kdy věc nebyla předcházejícím zrušujícím rozsudkem Nejvyššího správního soudu beze zbytku vyřešena, neboť v předchozím řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud shledal nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu pro nesrozumitelnost a k otázkám řešeným městským soudem na podkladě námitek se Nejvyšší správní soud vyjádřit nemohl a výsledek sporu byl tedy i po zrušení prvního rozsudku městského soudu Nejvyšším správním soudem nadále plně otevřený.

[38] Městský soud nebyl oprávněn bez opětovného zaslání výzvy účastníkům řízení podle § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodnout ve věci bez jednání. Názor, že by postačoval souhlas udělený před vydáním prvního rozhodnutí ve věci, explicitně odmítl Ústavní soud v již citovaném usnesení ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. IV. ÚS 786/08: *„Souhlas poskytnutý stěžovatelem v přípise ze dne 15. 5. 2006, tzn. ještě před vydáním prvního rozsudku ve věci, nebyl dle názoru Ústavního soudu možno bez dalšího vztahovat i na řízení po zrušení rozsudku Nejvyšším správním soudem, neboť procesní situace, za níž byl poskytnut, byla zcela odlišná.“* Z toho závěru Ústavního soudu je nutno vycházet i v nyní posuzované věci.

[39] Lze uzavřít, že pokud městský soud rozhodl ve věci znovu po té, co bylo jeho předcházející rozhodnutí zrušeno Nejvyšším správním soudem, bez nařízení ústního jednání, aniž by předtím účastníkům řízení zaslal výzvu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. či aniž by shledal důvody pro rozhodnutí věci bez jednání podle § 51 odst. 2 s. ř. s., zatížil řízení vadou, jež v daném případě mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí městského soudu o věci samé. Námitka je proto důvodná.

VI. Závěr a náklady řízení

[40] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů napadený rozsudek městského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V tomto řízení je městský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, který byl vysloven v odůvodnění tohoto rozsudku.

[41] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. června 2016

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu